

Ὁ ὕπνος μου ἔχει χρῶμα ναυάγιου, πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὶς μαλακὲς κάμαρες ὅπου τὸ βλέμμα σου περιφέρει τὶς πελαργίσιες ἀργοπορίες του.

*

Ὅλο τὸ δάσος καρβουιάζει στὰ μαργαριταρένια στήθη σου, στὰ στήθη σου ποὺ μόνα τους ὀρθώνονται μὲς στὴν πυρόγα τοῦ Gulfstream, στοὺς μαστοὺς σου, μάγουστο ἐρωτευμένο μὲ τὴν κόμπρα. Κατεβαίνω τὶς ἀπόκηριμες ὄχθες πρὸς τὸν ἥσυχον ἀφαλὸ σου μὲ τὴν ὑπομονὴ ὀρδῶν ποὺ θὰ μᾶς παραδώσουν τὴν πυρκαγιά πρωτευουσῶν. Στὸ διάβα θάλαττων μοναδικὰ ὀνειρευμένων, ἡ σπασμένη λόγχη τῆς δύσης προσκαλεῖ σὲ πάλι τὸ Μονόκερω, ὠραῖο, ταραγμένο σὰν τὸ μῶβ λουλούδι τοῦ ξυπνήματός σου.

Θὰ πᾶμε μαζί στὴν πτώση τῶν νεφρῶν σου ὅπου τ' ἀμμουδερά αὐλάκια στὰ φτερά ἠφαίστειου ἐκπληρώνουν τὴν πρώτη ἀκίνητη ἀλλὰ καὶ ἀστραπιαία ἐπιδρομὴ θαλάσσιας μνήμης. Μούδωσες τὸ σταυρὸ τοῦ Νότου π' ἀνθίζει στὶς γάμπες σου μιά μέρα μεγάλης διανομῆς σκιῶν.

*

Σ' ὀνομάζω Ἀντιλόπη
γιὰ τὸν ἄνεμο ποὺ θηρεύεις,
γιὰ τὸ κοιμιάτι τ' οὐρανοῦ ποὺ κρατᾷς
κάτω ἀπ' τὰ πόδια σου.
Νειρεύομαι κι' αὐτὸ εἶναι ξύπνημα νερῶν,
τὸ μαῦρο λειώσιμο χιονιοῦ,
τὸ Νοεμβριανὸ σου βλέμμα.

Βικτόρ Σεγκαλεν (1878—1919)

Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΜΟΥ ΕΧΕΙ ΤΙΣ ΑΡΕΤΕΣ ΤΟΥ ΝΕΡΟΥ

Ἡ ἐρωμένη μου ἔχει τὶς ἀρετὲς τοῦ νεροῦ. Φωτεινὸ χαμόγελο, χειρονομίες χυτῆς, φωνὴ καθάρια καὶ τραγουδιστὴ σταγόνα τῆ σταγόνα.

Κι' ὅταν κάποτε — παρὰ τὴ θέλησή μου — φωτιά περνᾷ στὸ βλέμμα μου, ξέρει πῶς τὴ σβήνει τρέμοντας: νερὸ χυμένο στὰ κόκκινα κάρβουνα.

*

Ζωντανὸ μου νερό, νᾶσαι χυμένο ὅλο στὴ γῆ! γλυστρά, μοῦ φεύγει καὶ διψῶ καὶ τρέχω πίσω του.

Μὲ τὰ χέρια μου κάνω μιὰ κούπα. Μὲ τὰ δύο μου χέρια τὸ ξεραίνω μὲ μανία, σταματῶ τὴ ροή του, τὸ φέρνω στὰ χεῖλῃ μου:

Καὶ ρουφῶ μιὰ χούφτα λάσπη.

Μετ. Γ. Κ. Καραβασίλης

